

Выходитъ во Лвовѣ ще Вторника, Четверга и Суботы
кромъ рускихъ сиять) о 4-й год. попол. Литер. додатокъ
Библиотека чайзнат. повѣстей" выходитъ по 2 печат. врѣ-
ку въ кождогъ 15-го въ послѣднаго дня кождого мѣсяца.
Адміністрація и експедиція подъ Ч. 44 улїць

Галичка.
Всі листи, посылки и реклама підлежать пересылати
підъ зреесю: редакція и адміністрація "Діла" Ч. 44 ул.
Галичка.

Галинка
Рукописи не звортяються тільки на по переднє вікно
женье.
Доодиноке число стоїть 12 кр. в. в.

Рекламациі неопечтаний вольний отъ порта.

Реклами предплату належить пересыкати франко (найлучше пошто ымъ „переказомъ) до: Адміністрації часопису „Діло“
ул. Галицка Ч 44

УниФикація.

(Стара програма въ новдъй обежи)

(Конецъ.)

Уніфікацію урядниківъ державнихъ розпочавъ и перепровадивъ у насъ въ досыті широкихъ розмѣрахъ намѣстникъ Галичини пок. гр. Голуховскій. Роботу ту продовжано и познѣйше, а не покончилась она и нынѣ. Отъ Ряшова по Краковъ и бѣ Тарноберега по Ясло майже въ кождомъ мѣстѣ и мѣсточку буди и суть по нынѣшній часъ наши земляки порозмѣщувани не по другой важной причинѣ а лишь по системѣ, яку п. графъ Адальбергъ такъ щиро выспѣвавъ, выступаючи противъ внесеня пос. Романчука. Мы згадаємо лишь про Теодора Бѣлоуса, Вол. Шашкевича, пок. Вол. Навроцкого, пос. Лѣнипського, Лаврѣвскаго (сына пок. маршалка соймового), Ивана и Клима Вахняниновъ, Конюшецкого, Заячковскаго, Свистуна, Кулачковскаго и др., котрѣ далеко бѣтъ своихъ родинъ, руского народа и своеї церкви прокоротали свой вѣкъ, або що и нынѣ мучатся на чужинѣ безъ потребы, котрѣ однакожъ жючи посередъ своихъ були-бы могли значно причинитись до розвою свого народа и скрѣпленя ширшої отчини. Въ недавнѣмъ часѣ зъ любви до такої уніфікації виступила навѣть часть пословъ польскихъ въ соймѣ нашому съ проєктомъ знести двѣ окремї області судейской, львовску и краковску. А мимо всего, смѣло можемо сказати, сего рода „заточенія“ не вийшли и не вийдуть въ користь елементу польского на Гуси и не розслаблять нашого народа на столько, щобы би въ своїмъ стремленю до отріження зъупинився, а тымъ менше капи-тулювавъ. Де свѣдомость національна и по-жертвованье для темнѣйшої братії поплыли вразъ съ кровю — въ жилахъ людей, — таїть такї миніятурнї кам’янчики, киданій карликами підъ ноги великана не повздержать его въ походѣ. Уніфікація и на томъ полі

161

VII.

Зреасумуймо теперь все нами сказане, щобы покончти рахунокъ съ п. гр. Адальбертомъ, котрый словами сирены заманюе насъ до „świętej zgody“, а на дѣлѣ, въ души свої, бажає, щобъ автохтоны рускои Галичины ще за житя єго зъасимилювалися съ польскимъ елементомъ, разплылись въ нѣмъ и для красныхъ очей „dawnej świetnoſci“ чимъ скорше добровольно поклалися въ грбъ. „Сепаратизмъ“ рускій есть для него тою страшною марою, що не дає ему спокойно спати на оазѣ Єзупольской, де-бы бпъ радъ не только вымостити польскимъ пѣрьемъ тепле въ безпечне гнѣздочко для себе, але де-бы бпъ ћогъ сповнити традиційну, хотяй дуже фантастичну „missi-ю“ Поляка зъ Ягайлонъскихъ часобъ. Мы доказали словами самого п. графа, що бпъ не бажає зовсѣмъ розвою и добра руского на его власной, предковской земли, але єго смерти. Для спасеня оазѣ польскихъ, розкиненыхъ спорадично въ нашомъ рускомъ краю, має весь загалъ рускій отъ дитини на давцѣ школьпой до совѣтника судейскаго и политичнаго (до высшихъ становискъ Русинъ не доходитъ) перенятьись духомъ историчнои Польщѣ, жити и дыхати нимъ. Русинъ, на свой родной земли, не має мати Руской школы, бо се зловѣщій якійсь сепаратизмъ и причина „piezgodы“. Иишиими словами: ты, Русине, умирай, лѣзь живцемъ у землю, щобы я, Єзупольскій панъ, и мои товаришѣ, такой-жъ паны, розвели широко свою національность, спольшили тебе и повели туды, куды намъ каже нашъ патріотизмъ и паша...

ша исторична традиція. Ми се все доказали словами самого п. графа. Але зъ другои сто-роны мы перевели доказъ ясный, основанный на фактахъ исторіи самои-жь Польщъ отъ ча-сівъ першихъ унификаційныхъ кроковъ Кази-

мира Вел. по наши днѣ, що згадана унифікація приправила Польшу лишь о самій школі, бо выкликавши якъ разъ сепаратистичні тенденціи, помогла въ до скорого розкладу. Пісторонній державы выкористали дуже зручне незадоволеніе складовихъ частей старої Польщі, піддержали стремленіе ихъ сепаратизму и прискорили паденье держави, котра колись при толеранції національно-религійній и автономичныхъ порядківъ була сильнимъ и здоровымъ організмомъ. Тому-жъ нынѣ, по такихъ сумніхъ досвѣдахъ, на грани бѣгчины, убитои власными руками и власнимъ перозумомъ, підносити тутъ саму унифікацію до значення системи, нормуючої будучність, — се або нова зрада на своєму власномъ народѣ або політична утопія. Розумний політикъ ховає нынѣ пергамины, договоры, унії и всякий традиції на днѣ скринта, а числится лишь съ фактичнимъ теперѣшнімъ положеніемъ дѣлъ, приглядаясь имъ объективно, безъ пристрасти, безъ упередженъ, и буде на вынѣшности. Єсли Русь — що самъ п. графъ признає — нынѣ отжила, більшій родилась, скрѣпилась; если хлопскій языкъ виробсь до достоинства языка літературного; если движеніе національне Русиновъ галицкихъ обгорнуло широкій круги и навѣть гро-зить польскимъ оазамъ; если, по словамъ п. графа лишь „слѣпій“ всего того не видять, — то якъ-же мігъ п. графъ Адальбертъ якъ „зрячій“ стэрку, дряхлу систему унифікації ставити нынѣ за програму Соймови галицкому, хочь-бы на полі шкôльництва въ нашомъ краю. Така неконсеквенція, выбачайте п. графе, не пристоить чоловѣкови, що береся до кермы політичної и до розвязання тукраєвого горлійского узда.

При всѣмъ тѣмъ мусимо однакожь прімѣти, що не єсьмо на столько оптимистами щобы вѣрити, будь-то унификація, примѣнена до насъ по всѣ часы таکъ радо одно мышленниками п. графа, не робила намъ нѣjakой шкоды въ розвою національному. Оно такъ не есть — и п. графъ зволивъ вже самъ спостерегчи, що слѣпа негація Руси — однозѣбъ и стремленье до унификаціи — загнала декого зъ Русиновъ Галицкихъ далеко на північъ. У насъ въ памяти лишились тѣ сумній часы, коли деспотичне перемѣщуванье Русиновъ урядниковъ на захѣдъ, практиковане пок. гр. Голуховскимъ, спонукало десятки Русиновъ до переселеня за кордонъ въ службу Россії. Мы Галичане втратили тогды велику силу способныхъ людей, котрѣ, не могучи перенести на собѣ самоволѣ, усунулись добровольно зъ своихъ становискъ, щобъ свободнѣйше (?) ототхнути. Не було у нихъ на столько твердого характеру и вѣры въ свою будучність, щобъ устоягись и противъ бурї, дати себе скоршੇ зломити, нѣжъ нагнути. Нынѣ не чути вправдѣ о громаднѣмъ переходѣ Русиновъ за кордонъ, але натомѣсть выробило стремленье спольщити Русь великій контингентъ десператовъ рускихъ, котрѣ сказали себѣ и свѣтови, що если имъ у власнѣмъ краю не вѣльно бути Русинами, они приклонятся до всякои другои народности, а нѣкоими — зъ антагонизму — не стануть Поляками. Сей фактъ не дасться заперечити, хо-
тѣй ти наші „десператы“ свою слабость характеру люблять обгортати одежиною „высшихъ якихъ-то всеславянскихъ цѣлей“. Чезъ сихъ десператовъ ізнесли намъ унифікаторы посередно дуже богато шкоды, бо тѣ люде, стративши вѣру въ жизненнѣсть; свои индивидуальности національної, стоять пынѣйже съ заложеными руками посередъ насъ, отбѣгли отъ насъ, а не добѣгли туды, куды ихъ попхано.

Въ концы нашей розправы мусимо ще
оставити собѣ два пытания, на котрѣ отпо-
ѣмо коротко.

всякихъ унификаторскихъ забаганокъ одно-
мышленниковъ п. графа , друге пытанье доты-
кае зновъ становиска, яке повинні заняті
Поляки, поселеній на Руси, вже теперь и въ
будучности, супротивъ тои-жъ Руси.

Що до нась, то мы, щобъ достойно устоятись въ борбѣ противъ унификаціи, мусимо зъ конечности на прaporъ нынѣшної всякои нашои роботы выписать программу: сепаратизмъ національно-политичный и обрядовый. Sapienti sat! А панамъ Полякамъ, нашимъ вѣковымъ гостямъ на Руси, радимо помиритись съ своею судьбою, зрозумѣти, що пробуждена маса народу не дастъ себе спипити въ своїмъ отгородженю експериментами въ родѣ п. графа Адальберта, почислитись съ недобрыми наслѣдками унификаційної роботы, не турбувати Руси въ єи розвою національномъ хотяйбы лишь у власномъ интересѣ, а на нынѣ взяти собѣ до серца бодай одну раду п. графа, именно: по-при рускомъ хлѣбѣ паучитись руского языка навѣть на лавцѣ школьнїй. Чи шляхта польска на Галицкой Руси мала-бы пойти павѣть тою дорогою, якою пошла запѣмчена шляхта въ Чехії, мы не хочемо судити. Се отъ неї самои зависить, зависитъ отъ зрозумѣння єи власного интересу. Хочутъ старї роды рускїи шляхотскїи лишитись при Польщи и на дальшѣ, — мы лишаемо имъ повну волю. Народъ рускїй не выступавъ нѣколи агресивно въ томъ взглядѣ, але Русь — для Руси!

Чого хочуть б'ять нась Россияне?

(Конец.)

Були, правда, часы блаженности наивности и несвѣдомости нашей вынародованной интелигенціи, часы Богдановъ Залескихъ та Миколаївъ Гогольвъ, часы такожь понурого мовчаня, придавленого рабствомъ люду нашего, коли справдѣ можно було думати, що разомъ можна бути щиримъ Українцемъ и Полякомъ або Россіяниномъ — и бградостно, широко та свободно бути творческою фантазією по-надъ историчними могилами нашими, спъваючи патріотичній пѣсни українській — польскою мовою... Але тіи часы минулись безповоротно. Періодъ дилетантского украинофильства польскихъ та россійскихъ пановъ нашихъ отживъ свій вѣкъ: розлягся ввонкій голосъ рѣдної широ-української пѣснѣ великого кобзаря Т. Шевченка, вѣрного сына нашого бесталанного люду; затымъ народъ нашъ вийшовъ на волю; новій поколѣння интелигенціи навчились серійнѣйше и поважнѣйше дивитись на свѣтъ та на потребы житя людского, научились глубше думати, красше розумѣти и оцінювати свой моральний довгъ передъ краемъ и людомъ, свої позиції и поступки, — стародавній лєгенькій компромисы съ совѣстю и розумомъ нашої вынародованной интелигенції перестали віддержувати критику, стались анахронизмомъ. Для бѣльше-менше развитыхъ и характерныхъ юдей лишились теперь до выбору тѣлько двѣ снї и певнї дѣроги: ити вкупѣ съ народомъ бо противъ народа. Ми выбрали першу дѣогу и на нїй сподѣваємось стрѣтитись и порататися съ лучшою частею интелигенції россійской, — щирѣйше и мѣцнѣйше, нѣжь я переверти наші, що видаючи въ себе Росіянъ — лучшихъ якъ самій Россіянине — самозванно являются на службу однихъ шовинистовъ россійскихъ, въ неваконно присвоеній обѣ роли правдивыхъ заступниківъ нашего люду...

Звычайно въ національному направлѣніи на-
кои народной интелигенціи Россіяне вбачаютъ
кійсь несподѣванный и небезпечный „сепара-
тізмъ“ отъ скомпонованой книжниками „обще-
укской“ народности, — не обмежающейся до-
го культурными задачами, — и думаютъ,
о его выгадала и вынайшла сама собѣ таки
нтелігенція наша. Призватися, мы не може-

Предплата на „Дѣло“ для Ассоціаціи:	для Россіи:
на цѣлый рокъ . . . 12 вр.	на цѣлый рокъ . . . 12 рублей
на полъ року . . . 6 вр.	на полъ року . . . 6 рублей
на четверть року . . . 3 вр.	на четверть року . . . 3 рублей
стъ дод. „Библіотеки“:	стъ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рокъ . . . 16 вр.	на цѣлый рокъ . . . 16 рублей
на полъ року . . . 8 вр.	на полъ року . . . 8 рублей
на четверть року . . . 4 вр.	на четверть року . . . 4 рублей
на санктъ податокъ:	на санктъ податокъ:
на цѣлый рокъ . . . вр. 5-	на цѣлый рокъ . . . 5 рублей
на полъ року . . . вр. 2·50	на полъ року . . . 2·50 рублей
на четверть року . . . вр. 1·25	
Для Ваграмъ, за рубль Россіи:	
на цѣлый рокъ	15 вр.
на полъ року	7·50 вр.
на четверть року	3·75 вр.
стъ дод. „Библіотеки“:	на санктъ податокъ:
на цѣлый рокъ . . . 19 вр.	на цѣлый рокъ . . . 6 вр.

мо доволъ надивуватись нѣ такому нерозумі-
нью факту, нѣ тому попохови, якій вчинає
межи Россіянами думка про той вславлений
„сепаратизмъ“ нашъ... Неначе бѣ руске племя
въ роду и доси — завсѣгды було однородне,
якъ одинъ чоловѣкъ, жило собѣ однимъ исто-
ричнымъ житіемъ и не дѣлилось въколи на
окремъшній народності? Н-наче той подѣль
становить рѣчъ якусь нечувану и неможливу
по самбї природѣ рѣчей и грозитъ немину-
чою загубою цѣлому племени рускому?... Се
все одно, якъ-бы хто ставъ лякатися та бѣд-
катися, що ось въ семѣ щочали родитися дѣ-
ти не одно въ друге, а пойшли въ хлопята и
дѣвчата, та ще одинъ бѣлявий а друга чорнявий,
одинъ съ такою а други съ іншою натурою.
Н-мовь отъ сего и семья вже пропаща?...
Такъ и тутъ. Манія уніформизму до того
ступеня затуманила и обаламутила людямъ го-
ловы, що они въ одного боку, хоть и бачать,
то не достерегаютъ нѣякого „сепаратизму“
тамъ, де бвъ вѣками вже пробував, яко орга-
ничный фактъ житя, — а въ другого вбача-
ють его въ далеко вбльшеннїй мѣрѣ тамъ, де
онъ являється натуральнымъ и консеквентнимъ
отбиткомъ того живого факту, только що въ
новїй культурнїй формѣ, якъ вѣдомо, завсѣг-
ды менше характернїй за-для неминучого
впливу на неї загальнихъ формъ спольно-
людской культури. Выходить такъ, що наче-
бѣ то байдуже про те, яке передъ нами верно,
чи оно собѣ жито чи пшениця, бо все одно
оно овиме ба й мука въ обохъ бѣла, — але
досадно те: на якому то правѣ въ житного
зерна не родитъ пшениця, а въ житної муки
хлѣбъ не того смаку, що въ пшеничної?...
Хиба-жъ не мудра претенсія?

Отгакъ же мається дѣло и съ поглядами Россіянъ, въ одного боку на живй вдачніи на-шої народности въ людовой масѣ и си исто-ріи, а въ другого на тій-же самїй вдачніи въ нашомъ народнѣмъ письменствѣ та культурѣ. Тамъ они або не добачаються або игноруються, а тутъ ихъ равтомъ открываютъ и сердятся, чудуючись, въ-бтки они берутся?... А вже-жъ не въ неба валятся, панове! — Только й сер-дитись на нихъ не маєте добраи рациі, такъ само якъ и на тебѣ, що въ жита не родить пшениця або въ сем'ї родятся всѣляки дѣти... Ладъ, згода та єднѣсть въ сем'ї найбóльше и держатся тогдѣ, якъ за розумнымъ та чес-тымъ проводомъ кожда людина має волю и способъ рости и розвиватись по своему, нау-чаючись тому, до чого найбóльше має охоту и здбнѣсть, та выховуючи властивымъ спосо-бомъ природженїй вдачніи своїї натуры. Куль-турного „сепаратизму“ нашої интелигенції Россіяне не мають найменшого поводу боятися, такъ само якъ не боятися и природного етно-графичного сепаратизму народного. Въ чомъ народъ — въ томъ и мы бтровнюємося вѣдь Россіянъ; але въ чомъ народъ съ ними схо-дится — въ томъ и мы безперечно вѣдемося. Наша національна культура постав на твердому и певному грунтѣ, на грунтѣ народного духа, его исторіи, мовы и вподобы — и щобъ зва-лити нашу культуру, — треба си знищити хиба разомъ съ грунтомъ народнымъ. Робота достойна хиба часобъ стародавнаго хижаго варварства та лютой темноты, а не теперѣш-наго гуманнаго и пивилизованаго XIX вѣку!

Коли-бъ россійскій патріоты „народники“ „славянофилы“ були щирѣйші, консеквентнѣйші та тактичнѣйші, — то, не зважаючи на доволѣ глубокій психологичній и побытовій окремѣшности межи Россіянами и нами, які давно зауважили и описали не только ихъ зласній етнографы и историки, иле и нашікъ таки „панрусисты“, таки н. пр. якъ Веневитинъ та Гоголь (коли ще й мовы не було про „сепаратизмъ“ українській), — то, кажемо, въ самыхъ тыхъ окремѣшностяхъ навѣть они потрафили-бъ може знайти поруку щирої гармонії межи двома рускими племенами, якъ и заходивъ въ нихъ ославленый корифеевъ

КАЗ. ЛЕВИЦКІЙ

ГОЛОВНЫЙ СКЛАДЪ ДЛЯ ГАЛИЧИНЫ

Порцеляны, Скла и товароў мѣшаныхъ
у Львовѣ, улиця Трибунальска ч. 6.
Заложеный въ роцѣ 1845.

Черезъ ред. „Дѣла“ пришли
— На „Правотарь рускій“: Ч. чи-
тальня въ Городище 3 зр. 25 кр.,
о. Дѣлъ Мѣльницкій у Львовѣ 3
зр. 25 кр.

— Для потерпѣвшихъ бѣзъ повинній:
о. Томицкій зъ Хлопівки складъ
бѣзъ ч. громады села Уви-
слы въ загальнѣ сумѣ 22 зр. 95
кр. (Зложили чч. Демко Мосто-
вый 50 кр., Ив. Мостовий ст.-
брать 50 кр., Ив. Климківъ 1
кр., Павло Мостовий Юрківъ 1
кр., Павло Гуцаль 1 кр., Никол.
Христіанъ 1 кр., Стеф. Кугутъ
1 кр., Яцко Олійникъ 1 кр., Іос.
Раславскій 1 кр., Дм. Мостовий
1 кр., Мих. Семенівъ 1 кр., Вп.
Ів. Босиковичъ 1 кр. 20 кр., Ма-
ланка Любіа 1 кр., Соф. Мостова
50 кр., Марина Ковалчукова 40
кр., Анна Макимова 20 кр., Ма-
ріна Любіа 1 кр., Юстинія Добро-
вольска 1 кр., Анна Олійникова
70 кр., Феська Олійникъ 40 кр.,
Парашка Мостова 50 кр., Андрей
Христіанъ 40 кр., Матвій Ма-
ксимівъ 20 кр., Павло Довгощія
60 кр., Вас. Кугутъ 50 кр., Рѣ-
на Гринько 40 кр., Косянка Ступ-
ницка 50 кр., Яцко Стельмахъ
30 кр., Гаська Семенівъ 20 кр.,
Варвара Андрейкова 20 кр., Я-
ковъ Колянковскій 20 кр., Іванъ
Ковалчукъ Федівъ 20 кр., Ма-
рія Антківъ 20 кр., Ив. Антківъ
20 кр., Ив. Малайний 50 кр.,
Стеф. Брелюстъ 25 кр., Марія
Лысай 20 кр., Франко Гардій 20
кр., Тимко Процишинъ 40 кр.,
Ів. Ковалчукъ Гриньковъ 40 кр.)

АЦЕНДА

австро-французске товарищество
безъ убезпеченія бѣзъ елемен-
тарныхъ николь и припад-
ковъ.

австро-французске товарищество
безъ убезпеченія на ренты и
житѣ.

ДИРЕКЦІЯ

Вѣденіе I, Wipplingerstrasse, 43.

Акційный капиталъ:

2,400,000 зр. въ золотѣ. || 2,400,000 зр. въ золотѣ.

концессіоноване декретомъ ц. к. министерства внутрѣш-
нихъ дѣлъ зъ дня 21 цвѣтня 1882 р. п. 3961.

Убезпечеас: церкви, школы,
приходской, громадской и
сельскіе будынки бѣзъ огню,
збожье бѣзъ огню и граду.
Выплаченій шкоды за рѣкъ
1883 выносятъ 2,992,952
зр. 02 кр.

Узысканій премії за рѣкъ
1883 выносятъ 5,317,544
зр. 64 кр.

Уплачена 5% провизія Нар-
одному Дому въ Заступни-
цѣ Львовѣ бѣзъ рускихъ по-
лісь виносить 10,000 зр.

1220 3-5

Убезпечеас принимають: Заступництво у Львовѣ
и численній Агентуры по провинції.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядій, образовъ, ризъ и книгъ
ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА
въ Станиславовѣ,

поручас Всесвѣтному Духовенству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажнейшей
Публичнѣйшимъ выборѣ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарій, балдахиновъ, хоруговъ, фанъ, плащеницы, образовъ маліеванныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасовъ, престоловъ и на стѣны церковній; блатарики або образы процесіональній; хрестовъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональній; хрестовъ жѣлезныхъ на гробы и пособіяхъ, Евангелій, патріций, чаши, ампулкъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, целикандрѣвъ (пауковъ), подсвѣтниківъ (лѣхтарівъ), канделябръ, лампицъ, свѣтла церковного, дивановъ, цѣгловъ и проч.

Великій складъ товаровъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а им. ино:

Лыжки, вилки, ножъ столовой и десертовой, лижочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовой на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябръ, лыжи столовой и проч.

по дешевыхъ цѣнахъ

Всѣ замовленія въ вартості 100 зр. высылаются франко.

Цѣни на рускій языцѣ высылаются на жажданіе даромъ

Опакованіе даромъ.

7-?

1194

20 процентъ за машину до шитья.

72 пейсатыхъ агентовъ звиваються черезъ цѣлый рѣкъ по краю и предкладываютъ нашѣ легкогтоўнѣ публичнѣ машини до шитья на раты, блягуетъ прѣмія ѿ своимъ жаргономъ, ѿ то машини оригиналъ американскій и ѿ тѣ машини получили па выставѣ амстердамской дипломъ почестный и т. д.

Все то фальши и бляга!

Але для чого тѣ агенты такъ неутомимо уговаряютъ по краю и такъ блягуютъ? — бо достаютъ за то 20 процентъ бѣзъ той квоты, которую подписано имъ на реверсѣ за машину.

Прошу почилити єдино проценту платитъ нашъ бѣдный край лишь самимъ агентамъ машиновыми.

Рахунокъ просты. Есть ихъ 7, кожный агентъ спродастъ рѣчно чрезъ свою блягу ѿ найменше 50 машин, а пересѣчка квота спроданон машини 60 зр., а въ той квотѣ получитъ агентъ 20 процентъ.

Памятай поважаній читателю, ѿ то лишь та фирма може платити агентовъ 20 проц., когда дѣлаетъ лихі машини за грубѣй грошѣ.

Такъ само дѣлєся ѿ образами, годинниками и тысячами другихъ рѣчей.

Щобы разъ зробити конецъ такому страшному взыскуваню нашої публіки, поставивши я бѣзъ нового року держати на складѣ 3 роди машинъ до шитья Зингера, т. е. въ трехъ робжныхъ фабрикъ по цѣнахъ найприступившихъ.

Машини Зингера ножій ѿ найнов. полѣпшеніями по 68, 55 и 45 зр.
Машини Зингера ручній по 48 и 38 зр.

Раты тыждневій 1 зр., мѣсячній 3 зр., квартальний 12 зр., готовкою же

о 10% дешевше.

ГВАРАНТИЯ 5 ЛѢТЬ.

Въ виду нової установы промыслової, ѿ якѣ разъ ввѣшила въ житѣ, всіка зѣ стороны агентовъ обѣцювана гарантія въ направлѣнїи устава.

Іосифъ Іваницкій механикъ и властитель торговль ма-
шинъ. Львовѣ, готель Жорка.

Принятій въ замѣну машини ужїваний, отпродою по той самой цѣнѣ по якѣ я пріймивъ, т.

а ручній ѿ 3 до 12 зр., ножій ѿ 5 до 15 зр.

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4

4